

מלמיליאן עם שווייצר הדבר הכי חשוב בבית'ר!

כדורגל שני בארץ. נוסע במכונית מדגם ב'מיוו אך מסרב להצטלם עם המכונית. מספרים כי הוא מרוויח 45.000 דולר בשנה אך הוא מסרב להתייחס לסכום הזה. עד היום, כשהוא כבר ילד גדול, הוא גר עם ההורים בשכונת קטמון בירושלים. כשאנחנו נמצאים על המיגרש צועק לי חייל אוהד מהעבר השני: תעזבי את מלמיליאן. הוא מתחתן. מלמיליאן מסמיק ואומר: תאמיני לי, כל הזמן דביקים לי שטויות. אני לא מתחתן. אני מאמינה לו, מה איכפת לי להאמין.

● איך החלטת להיות שחקן כדורגל? זה בא לבד, נולדתי בשכונת ממילא לפני 27 שנים. זו היתה שכונה על איכפאק על הגבול של העיר העתיקה. הורי, שהם כורדים במוצאם, עלו ארצה מפרס והתיישבו בשכונה. היינו משחקים בשכונה והאהבה לכדורגל באה לי מאליה. יצאו הרבה שחקנים מממילא. לא רק אני. יצאו ויקי מנצור, שלמה מעתבי, ציון תורג'מן, עמנואל כהן, שלום אליהו, הרבה. היתה לנו אפילו קבוצת כדורגל של השכונה, מכביירושלים. רוב ה שחקנים היו מממילא וככה היינו משחקים ברחוב ויצאו מאיתנו כדורגלנים.

● איך זה שמישכונה אחת יצאו כליכר הרבה שחקנים? אהבנו לשחק כדורגל. חיכינו לשבתות רק כשביל לשחק כדורגל, ששישבת היה אירוע מיוחד. היית הולכת לגןהעצמאות, היית פוגשת שם את כל החבר'ה.

● איפה יש בגןהעצמאות מיגרש כדורגל? איזה מיגרש? היינו משחקים על הדשא. חוטפים מכות מהמטרות, מהסלעים. לא היה איכפת לנו, העיקר לשחק.

● כילד שבא מבית דתי, איך שיר חקת כדורגל בשבת? כל עוד שחקתי בשכונה, זה היה בסדר, לא נורא. הבעיה התעוררה כשהתחלתי לנסוע בשבתות למישחקים. זו היתה בעיה שעד היום לא התגברתי עליה.

● אתה כיום אדם דתי? כן, חוץ מאשר לנסוע בשבתות, אני שומר מסורת עד היום. בשבת אני לא מרליק, מכיוון שאני לא מעשן בכלל, או אין לי בעיה של עישון בשבת. אבל עם נושא הנסיעות בשבת לא

הצלחתי להתמודד עד היום, וכל פעם שאני נוסע למישחק אני כבעיה. ● אם זה עוד כדורגל, מה בכל זאת גורם לך לנסוע בשבת? האהבה לכדורגל, זו הסיבה היחידה. עם ההורים יש לי בעיה, עד היום הם לא שמחים עם זה שאני נוסע בשבת למישחקים. ● אבל אתה לא חובש כיפה. אני לא חובש כיפה, אבל זה לא אומר כלום! אני ממישפחה דתית. אבל הכדורגל הוא ספי

"אני לא מערוב יציעו לי הצעה דציניח מהכועל, אשחק בהכועל"

החיים שלי. גמרתי בית'ספר עממיתדו בית יעקב והלכתי לכדורגל. השקעתי את החיים שלי בכדורגל. התאמנתי הרבה. הייתי עובד כל בוקר על יסודות לכדור, חצי יום מתאמן לכדור, חצי יום עם הקבוצה.

● ההורים פירנסו אותך? לא, עברתי ככל מיני עבודות. מגיל 16 שיחקתי בכוגרים, או קיבלתי 200 לירות לחודש. ● איך זה היה לגור בממילא, על הגבול ממש? אס אני מסתכל לאחור, זו היתה חוייה לא נורמלית. ממילא היתה שכונה מיוחדת, כולם מישפחה אחת. אחד הכיר את השני, עזר לשני, ראה אחד את השני, זו היתה ספינתהאהבה, ממש כיף. כואב לי דבר אחד, שזה נפסק, כולם עזבו את ממילא.

● אתה מתאר את זה בצבעים ורודים למרות שממילא היתה שכונת'מצוקה. לא! מי שחשב שזו היתה שכונת'עוני, זה הייתם אתם שלא גרתם בשכונה, מו שחושב

● אתה ממש? אס אני מסתכל לאחור, זו היתה חוייה לא נורמלית. ממילא היתה שכונה מיוחדת, כולם מישפחה אחת. אחד הכיר את השני, עזר לשני, ראה אחד את השני, זו היתה ספינתהאהבה, ממש כיף. כואב לי דבר אחד, שזה נפסק, כולם עזבו את ממילא.

● אתה ממש? אס אני מסתכל לאחור, זו היתה חוייה לא נורמלית. ממילא היתה שכונה מיוחדת, כולם מישפחה אחת. אחד הכיר את השני, עזר לשני, ראה אחד את השני, זו היתה ספינתהאהבה, ממש כיף. כואב לי דבר אחד, שזה נפסק, כולם עזבו את ממילא.

מלמיליאן עם שלמה קירת סתם ויכוח קטן!

שממילא היתה שכונת'מצוקה טועה! נכון, גרנו ליד הגבול של העיר העתיקה. כבתים לא הכי יפים, אבל כל התושבים היו מסודרים בחיים, בעלי'עסקים, אנשים טובים. מי שחי במחיצתם תמיד נהנה. סתם נתנו לממילא שם של שכונת'מצוקה.

● אם היה שם כליכר נפלא, מדוע תושביה עזבו את השכונה ועברו, כמו מישפחתך, לגור בקטמוןנים?

הורסים את השכונה, אז הכריחו לעזוב. אף אחד לא רצה לעזוב, המישפחה שלי התעקשה להישאר שם, עד הרגע האחרון. באה חברת קרית והציעה כל מיני הצעות. רוצים לעשות בממילא פארק, אז כל אחד קיבל דירה. המישפחה שלי קיבלה דירה בסוף רחוב שימעוני. תאמיני לי, גם שם שכונה נהדרת, אבל כמו ממילא אין ולא יהיה.

● ספר לי על המישפחה שלך? אנחנו תשעה אחים ואחיות. אני השישי. לא כולם גרים בבית, יש כמה נשואים. אבא שלי יהודי רתי וירא'שימים, עובד בבית'הרושת. אמא בכית, מה אני אגיד לך — בית חם, חם, חם. ● איך זה שבגילך אתה עדיין גר בבית?

למה שאני לא אגור בבית? יותר טוב לגור לבד? מישפחה חמה כמו שלי אין? עד שלא אתחתן, לא אעזוב את הבית.

● אתה מתחתן? עד פה! ● מתי הבחינו שאתה כשרוני במיוחד בשטח הכדורגל?

כשהייתי בן 14 שיחקתי בנערים. הרגשתי שמחכים שאגדל. לקחו אותי להתאמן בנעור ישראל. בק היה המאמן.

● טיפחו אותך יותר מאשר את האחרים?

אף פעם לא! לקחתי את עצמי כדיים, עברתי לכדור, לא יום ולא יומיים, שנים, ואף פעם לא השתעממתי. טוב, ראו שיש לי כישרון אבל אני טיפחתי את עצמי. לאט לאט התקדמתי. הייתי גם בנבחרת האפרוחים של דוד שווייצר, עם הצועיקים. הייתי בן 15. אחרי שבועיים שיחקנו נגד הבוגרים. המאמן שפר ראה אותי והזמין אותי לשחק בכוגרים. הם רצו ללכת למישרד'הפנים לשנות לי את הגיל, כדי שאשחק בכוגרים, אבל אבא שלי לא הסכים מכתנת הרת.

● אבא שלך ראה אותך משחק כדורגל?

אבא שלי לא ראה אותי באף מישחק! רק בטלוויזיה. הוא לא אוהב את זה. בכלל, אצלנו במישפחה אף אחד לא מתלהב מזה שאני שחקן כדורגל, ואף אחד לא מתעניין חוץ מהאחים. בכלל, המישפחה שלי לא רואה במישוהו שמצליח משהו מיוחד, ואני אותו דבר. כולם כשבילי בני'ארם. כולם מגיעים כמעט לגיל 70, כולם הולכים אותו דבר, כולם יושבים אותו דבר, כולם מתים אותו דבר, וכמה כסף שלא יהיה לי, אני הרי לא אוכל שני סטייקים במקום אחד, וזהו. כך אני בכית, כך אני גם בחוץ, וכך אני גם במיגרש.

● איך אתה מתמודד עם ההעריצה שמקיפה אותך?

מתמודד. כשפונים אלי, אני תמיד עונה. אני יודע שאנשים מתעניינים בי מפני שהם אוהבים כדורגל, אז לא צריך להשתחצן. גם אני יום אחד אגמור עם הכדורגל ואתעניין בשחקן מסויים או במישחק.

● אתה אליל?

לא רואה בי משהו שונה מהאחרים. לא יודע מה זה אליל. אותי לא תפסו מחפש טובות'הנאה בגלל שאני מפורסם. כשאני הולך למיסערה ובעל'הבית רוצה להזמין אותי, אני אומר לו שאם הוא רוצה שאמשיך לבוא למיסערה שלו, שיקח ממני כסף.

● מה קורה כשאנשים מזהים אותך? טוב, היום זה לא כמו פעם. היום זה כבר סיפור של עשר שנים. אנשים התרגלו. מצביעים עלי. בירושלים בכלל זה לא משהו מיוחד, כבר רגילים אלי. מובן שהיום אני מכיר אנשים שלא הייתי מכיר אם לא הייתי כדורגלן, אבל אמרתי לך — אצלי אין אנשים חשובים יותר או פחות. אצלי כולם אותו דבר. טבעי שיש ילדים שמחקים אותי, שבאים בשבתות לכל מישחק, טבעי שבגלל זה ילדים באים לבית'ר להתאמן. מי שנהנה מזה, בסופו של עניין, זו הקבוצה, לא אני.

● אתה זוכר את המישחק הראשון ששם אותך על המסך?

בטח זוכר, המישחק הראשון היה דרבי נגד הפועל'ירושלים. ניצחנו 2:1. נתתי גול. כלי'התקשורת, כדרכם, קפצו עלי ונתנו לי עיבוד ודחיפה. זומנתי לניבחרת'הנעור ובגיל 17 שיחקתי בניבחרת'הבוגרים של ישראל, זו היתה מחמאה הכי גדולה והרחיפה הכי גדולה שיכולתי לקבל, והאיש שנתן לי את המחמאה והאיש שדחה אותי הוא דוד שווייצר.

● מה אתה חושב עלייך? אני רואה בו את האחד שנתן לי את הרחיפה

(המשך מעמוד 57) לא יודע. הוא אומר לי, באמת לא יודע.

אורי מלמיליאן לא שש להתראיין. כשביל מה אני צריך להתראיין, ומה יש לי להגיד, ומה פיתאום, העולם הזה' מתעניין בספורט? אני לא קשור לשום דבר שווה שתטריחי את עצמך מתל'אביב. אחרי שהוא מתרצה, הוא מתנה את הראיין באישור המאמן שלו דוד שווייצר.

בערב, כשאני מדברת עם שווייצר, הוא אומר לי: אורי זה בחור זהב, אין הרבה אנשים כמו אורי, כמה שהוא כוכב, לעולם לא תרגישי את זה עליו. הוא לא עושה מזה עניין, הוא צנוע, אוהב לעזור לאחרים. כהדיוט בתחום הכדורגל, אני מסתמכת על ידיעותי המעמיקות של צלמנו ציון צפריר, שמוותר על היום החופשי שלו, כשהוא שומע שאני נוסעת לראיין את אורי מלמיליאן בירושלים. ציון נטל חלק פעיל בראיין ואת רוב השאלות, המקצועניות"

"אני לא יכול לדבר על כדורגל. כל הזמן זה מלחיץ את הבן'אדם. יש שעות שאני רוצה דברים אחרים, לא כדורגל"

שנשאלו בראיין זה יש לזקוף לזכותו. הוא שאל אותן, אני רק רשמתי. בתום הראיין נסענו למיגרש של בית'ר ב'בית וגן'. שם, במועדון, אורי מרביץ מישחק דמקה מהיר עם דני נוימן ומסיים בניצחון מוחץ.

אותה שעה הסתובב במועדון שלמה קירת, ציון סיפר לי שהשניים רבו במישחק האחרון, שלא כדרכו של מלמיליאן שאינו רב עם שחקנים על המיגרש. לנגד עינינו ממש ערך המאמן שווייצר סלחה בין השניים, המגדירים את מה שקרה בניניהם כסתם ויכוח קטן.

מלמיליאן הוא אליל, ילדים מעריצים אותו, באים להתאמן בבית'ר ירושלים, מחקים את סיגנונו. הוא, כמו כל שחקן